

ת"פ 34683/10/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד נ ל

בית משפט השלום ברמלה

03 אפריל 2016

ת"פ 34683-10-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ל

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו, סגן הנשיאה
מאשימה משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
נגד
נאשם נ ל

ב"כ המאשימה: עו"ד מעיין דואק

ב"כ הנאשם: עו"ד יוסי בוקר

החלטה

רקע

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
- על-פי המתואר בעובדות כתב האישום ביום 1.8.15 תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר בפניה פעמיים, דחף אותה על המיטה עליה ישבה, משך בידה כשירדה במדרגות והוציא אותה לחדר המדרגות. בחדר המדרגות סטר הנאשם למתלוננת, חנק אותה בצווארה, הכה אותה באגרופיו ביד ימין, הכה אותה בעורפה וקרע שרשרת שענדה על צווארה. בעקבות מעשיו נגרמו למתלוננת סימנים אדומים על הצוואר, באוזן ובכתף ימין.
- בטרם ניתן מענה לכתב האישום טען ב"כ הנאשם טענת הגנה מן הצדק של אכיפה בררנית כלפי הנאשם ועתר להורות על ביטול כתב האישום.

טיעוני הצדדים

- לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד יוסי בוקר, הגשת כתב אישום נגד הנאשם בלבד, תוך הימנעות מהגשת כתב אישום נגד המתלוננת, ותחת זאת סגירת התיק נגדה בהעדר אשמה פלילית, הינה התנהלות חסרת שוויון וחסרת מידתיות. המתלוננת הודתה בשתי עבירות אלימות כלפי הנאשם, אחת שגרמה לחבלה באירוע המתואר בכתב האישום, ושניה באירוע שאירע מספר חודשים קודם לכן. המתלוננת נחקרה באזהרה ועל אף זאת תיק החקירה נגדה נסגר. לפיכך יש להורות על ביטול כתב האישום מחמת אכיפה בררנית.
- במענה לטענת ב"כ הנאשם השיב ב"כ המאשימה, עו"ד יעקב שטרנברג, כי כדי לברר את טענות ההגנה יש לשמוע את העדים ולבחון את הראיות בתיק. כמו כן, באשר לטענה לפיה המתלוננת תקפה את הנאשם וגרמה לשריטה בידו, הרי שמחומר הראיות בתיק עולה כי המתלוננת פעלה מתוך הגנה

עצמית עת הותקפה על ידי הנאשם במהלך האירוע המתואר בכתב האישום. באשר לטענה לפיה המתלוננת תקפה את הנאשם במועד נוסף, הרי שמחומר הראיות עולה כי מדובר על אירוע מינורי במועד שאינו ידוע בו סירב הנאשם לצאת מביתה והיא דחפה אותו כדי להוציאו מביתה, וכי ככל הנראה פעלה כדין על פי סעיף 18 לחוק המקרקעין. לפיכך עתר ב"כ המאשימה לדחות את הטענה ולחלופין להכריע בה לאחר שמיעת הראיות בתיק.

6. על תגובת ב"כ המאשימה, השיב ב"כ הנאשם כי הנאשם הוכה על ידי המתלוננת, בביתה ברמת גן, באמצעות כפכפים וחגורה וכן כי באירוע המתואר בכתב האישום היא נשכה אותו ושרטה אותו בידו. החוקרת ציינה כי היא רואה את סימני השריטה ואולם לא תיעדה אותם. מדובר בשני אירועי אלימות של ממש בשני מועדים שונים ובשתי זירות שונות תוך גרימת חבלות באחד מהאירועים. המתלוננת אף נחקרה במשטרה באזהרה בגין אותם אירועים והודתה בביצועם. המתלוננת לא סיפרה על האירועים הללו שעה שמסרה את תלונתה אלא רק כאשר נחקרה עליהם כחשודה. הטענה כי מדובר "באירוע מינורי במועד לא ידוע" אינה יכולה להצדיק את התנהלות המאשימה שכן רבים הם כתבי האישום המוגשים על אירועים דומים גם בהיעדר ידיעת המאשימה לגבי המועד הרלוונטי המדויק בו התרחשו. בנוסף, לטענת הנאשם בחקירתו הוא ביקש להוציא את המתלוננת מביתו, על כן גם לו צריכה לעמוד הגנה לפי סעיף 18 לחוק המקרקעין. כמו כן המתלוננת אמרה מפורשות במשטרה כי היא אינה חוששת מהנאשם ואינה מעוניינת במעורבות המשטרה וביקשה לסגור את התיק. לפיכך עתר ב"כ הנאשם להורות על ביטול כתב האישום.

7. יצוין כי תיק החקירה במלואו הוגש בהסכמת הצדדים לצורך החלטה בטענה.

דין

8. אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. העובדה כי פלוני הועמד לדין ואלמוני לא הועמד לדין, אינה מוכיחה בהכרח כי מדובר באכיפה בררנית. אמנם, הגישה הנוהגת במשפט הישראלי ביחס לעילת ההפליה אינה מחייבת הוכחת מניע פסול, אלא מסתפקת בהוכחת תוצאה מפלה (ראו דברי כב' השופט דפנה ברק-ארז בע"פ 8511/11 סלכני נ' **מדינת ישראל** (פסקה 21) (12.8.12), ואולם על הנאשם להוכיח כי הרשות הבחינה בין פלוני שהועמד לדין לבין אלמוני שלא הועמד לדין, כאשר אין טעם טוב להבחין ביניהם, ובאופן שבו ההבחנה אינה מתיישבת עם החובות המוטלות על הרשות. כידוע, לרשות המנהלית עומדת חזקת התקינות המנהלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדין, כל עוד לא הוכח אחרת. על מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסותר ולתבאר כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתונים הרלוונטיים שווים. משעה שהוצג בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטל יעבור אל כתפי הרשות המנהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה התבססה על שיקולים עניינים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה (ראו דברי כב' השופט עוזי פוגלמן בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (פסקה 38) (10.9.13)).

9. לטענת ב"כ הנאשם, הן הנאשם והן המתלוננת ביצעו עבירות של תקיפת בן זוג ומשכך היה מקום שיוגש כתב אישום נגד שניהם. ההבחנה היחידה ביניהם, שבגינה הוגש כתב אישום נגד הנאשם ולא נגד המתלוננת, היא שיוכם המגדרי ותו לא. לטענת המאשימה התיק נגד המתלוננת נסגר מפני

שהאלימות שהופעלה מצידה כלפי הנאשם, הופעלה במסגרת הגנה עצמית. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים וכן את חומר הראיות שנאסף בתיק אשר הוגש בהסכמת הצדדים לצרכי החלטה בטענה זו, שוכנעתי כי דין הטענה בדבר אכיפה בררנית בשלב זה להידחות.

10. מקריאת ההודעות בתיק עולה כי המתלוננת העלתה טענה של הגנה עצמית כבר במועד הראשון שבו מסרה את תלונתה במשטרה. כך בהודעתה מיום 1.8.15 שעה 14:02 מוסרת המתלוננת **"תוך כדי שהוא דוחף אותי אני נשכתי אותו"** (עמ' 1 שורה 6). בהמשך מתארת המתלוננת כי **"הוא לקח ממני את הטלפון בכוח וזה תוך עימות פיזי שלי אותו"** (עמ' 2 שורה 25) תוך שהיא ממשיכה לתאר את האלימות שהפעיל נגדה לכאורה הנאשם. בהמשך, באותה הודעה, כאשר היא נחקרת באזהרה בגין תקיפת הנאשם מאשרת המתלוננת כי היא נשכה את הנאשם **"כהגנה עצמית כי הוא דחף אותי וחנק אותי וקילל אותי"** (עמ' 3 ש' 62) ולאחר מכן מוסרת בתגובה לשאלה האם עשתה לו משהו נוסף **"לא עשיתי שום דבר רק דחפתי אותו ממני"**. בחקירת המתלוננת באזהרה מיום 1.8.15 שעה 17:55 מוסרת המתלוננת **"לא נכון ששרטתי אותו ביד ונשכתי אותו זה נכון אני גם אמרתי לך ושה היה מהגנה עצמית"**. מן האמור לעיל עולה כי המתלוננת תיארה מיוזמתה כבר בהזדמנות הראשונה כי היא נשכה את הנאשם בניסיונה להגן על עצמה ואף חזרה על הדברים מספר פעמים. המתלוננת אף תיארה כי התקיים עימות פיזי בינה לבין הנאשם כאשר ניסה לכאורה לקחת ממנה את מכשיר הטלפון שלה, במהלכו היא אף דחפה את הנאשם. טענתה של המתלוננת אף עולה בקנה עם גרסתו של הנאשם אשר מסר בחקירתו במשטרה מיום 1.8.15 שעה 16:15 כי הוא היה **"עצבני"** ו**"שיכול להיות שיש לה עור רגיש ומזה שתפסתי אותה נהיו לה סימנים"** ואולם הכחיש כי היכה אותה תוך שמסר **"תפסתי אותה ביד אני לא זוכר איזה... וגם היו קטעים שתפסתי אותה באזור הצוואר..."** (עמ' 2 ש' 33) ובהמשך **"אני לא דחפתי אותה מה שכן הושבתי אותה לידי במיטה"** (ש' 36) ובשורה 44 **"אני תפסתי אותה ביד ובכתף"** ובשורה 50 **"אני קמתי מהמיטה והרמתי אותה על הרגליים. תפסתי אותה בשתי הידיים והרמתי אותה"** ובשורה 58 **"תפסתי אותה ביד ובעורף כאשר רציתי להחזיק אותה בכתף והרגשתי שלא תפסתי בכתף אלא יותר למעלה בצד של הצוואר ולכן שחררתי מהר"**. בנוסף טען הנאשם כי חודשיים קודם לכן ארע אירוע בו המתלוננת תקפה אותו בעזרת כפכפים וחגורה. המתלוננת הכחישה זאת בחקירתה מיום 1.8.15 שעה 17:55 וטענה כי היה ביניהם ויכוח פיזי במהלכו היו דחיפות והיא ניסתה להוציאו מביתה.

על פי נוהל אח"מ 3000.13.226 של משטרת ישראל הטיפול המשטרתי בעבירות אלמ"ב (1.2.14) סעיף י"ג 4 (ב) **"בכל מקרה בתיקים בהם כל אחד מבני הזוג טוען לגבי אותו אירוע כי בן הזוג השני הוא הפוגע, לא יוגשו כתבי אישום נגד שניהם, והתובע יבחן על פי חומר הראיות בתיק, לרבות גרסאות הצדדים ומידת מהימנותם, באם ניתן לבסס אישום נגד אחד מהם"**. מטרת נוהל אח"מ שלעיל היא למנוע מצב בו המאשימה מדברת בשני קולות. במקרה כגון זה, על התובע לבחון את חומר הראיות שנמצא בפניו ואת מידת מהימנותם של העדים ולהחליט על פי חומר הראיות האם ניתן לבסס אישום נגד אחד מהמערבים.

11. במקרה דנן השתכנעה המאשימה בדבר מהימנותה של המתלוננת ואף השתכנעה כי פעולותיה כלפי הנאשם לכאורה בוצעו במסגרת הגנה עצמית. בקשר לאירוע קודם סברה המאשימה כי מדובר באירוע מינורי. החלטה זו כשלעצמה אינה נגועה בחוסר סבירות והיא אף עומדת בדרישות על פי נוהל אח"מ. משכך לא עלה בידי הנאשם להוכיח כי ההבחנה בינו לבין המתלוננת הינה מפלה ובלתי שיוויונית. בהקשר זה יש להדגיש כי יתכן שיעלה בידי הנאשם להוכיח את טענתו במסגרת שמיעת הראיות, ואולם

במסגרת טענה מקדמית, בשלב שטרם נשמעו העדויות, לא ניתן לקבוע כאמור.

12. באשר לטענת ב"כ הנאשם לפיה היה מקום להימנע מהגשת כתב אישום נוכח בקשת המתלוננת לסגור את התיק, סבורני כי גם טענה זו דינה להידחות. עמדת מתלונן בעבירה היא אמנם אחד השיקולים שעל המאשימה לשקול בטרם קבלת החלטה בדבר הגשת כתב אישום ואולם אין המדובר בשיקול בלעדי. הגשת כתב האישום מקום שבו המתלוננת מבקשת להימנע מכך אינה מובילה למסקנה כי המאשימה נהגה בחוסר סבירות. בהקשר זה יש לציין כי עמדת המתלוננת, ככל שתובא במסגרת המשפט, תלקח בחשבון לעניין קביעת העונש, אם יוכח כי הנאשם ביצע את המיוחס לו.

13. בשולי הדברים יצוין כי אין בהחלטה זו משום הבעת דעה בכל הנוגע לעילת סגירת התיק בעניינה של המתלוננת.

סוף דבר

14. אשר על כן, טענת הגנה מן הצדק נדחית.

ניתנה היום, כ"ד אדר ב' תשע"ו, 03 אפריל 2016, בנוכחות הצדדים.